

Izhaja vsako soboto zjutraj.

Uredništvo „Zarja“ je v Trstu ulica delle Poste št. 9. Sprejema naročnine, inserate in reklamacije. Naročnina „Zarje“ je za vse leto naprej po pošti K 6.— za pol leta K 3.

Rokopisi se ne vračajo. — Ne frankirana pisma se ne sprejemajo.

Poštno-hranilnični račun št. 64439.

ZARJA

Upravništvo „Zarje“ je v Trstu ulica delle Poste št. 9. Sprejema naročnine, inserate in reklamacije. Naročnina „Zarje“ je za vse leto naprej po pošti K 6.— za pol leta K 3.

Posamezne številke po 6 vin.

Cena inseratom je 10 vin. za enostopno peti vrsto. Pri večkratnem objavljenju primeren popust.

V delu in znanosti je naša rešitev.

Te besede je postavil g. Andrej Veble kot motto na čelo svoje brošure „Boj za slovensko vseučilišče“. Ta rek (iz češkega) ima v sebi res velik program, na podlagi katerega se dajo rešiti mnoga vprašanja; zahteva dve lepi — sicer pa tudi težke reči. Delo in znanost, kako krasno se to glasi, kako težko je v resnici! In vendar ju moramo naglašati, zakaj naš čas ne pozna dobro ne dela ne znanosti.

Mesto dela je na površju govorjenje. Razni shodi, na katerih bi se moralo v resnici delati, so le kup starih že zdavna izmlatelih fraz in srečna occasio bibendi (priložnost popivanja). — Ko bi se desetkrat manj govorilo za narod, dvakrat pa več delalo, bi stalo ljudstvo dosti boljše. Politični matadorji se večkrat prepirajo o prashanjih, ki jih lahko imenujemo „de lana caprina“ (o kozji volni) med tem ko zaostajajo vsled tega razne druge važne reči, ki se tjejo moralnega in materijalnega blagostanja ljudstva. Gospodje političarji vživajo pa v kljub temu častno ime narodnih delavcev in... dijete, ljudstvo pa gre po polževo, ako ne po rakovo naprej.

Temu nevspehu je krivo pomanjkanje dela. Ko bi se političarji vedno tako trudili za narod, kakor tedaj, ko lovijo glasove, ki naj jih prinesejo na častno in tudi sicer lepo mesto poslaniškega sedeža, bi bilo za narod dosti boljše. Toda, ko je treba delati, spuhti marsikak naroden ideal in narodu ostane od vseh nekdanjih lepih obljub le gola resnica v obliki mizerije.

Sicer pa ne smemo zvrčati vse krivde na vodilne političke kroge. — Večkrat ne morejo doseči vsega, kar želijo, ker jih ljudstvo ne podpira, kakor bi moralo. Če potem politični voditelj ne doseže, kar je ljudstvo pričakovalo, naj reče tudi ljudstvo tuintam mea culpa (moja krivda.)

Sploh smo mnenja, da se v parlamentarni državi narod ne sme preveč pritoževati nad svojimi poslanci, ker ima navadno take, kakoršne si je samo ljudstvo izbralo.

Za to je potrebno, da narod sam dela, in da misli prej, kakor poveri komu svoje interese. Narod ni nikakor končal svoje naloge s tem, da si je izvolil svojega zastopnika, temveč se mora vsestranski izpopolnjevati, ker mu sicer politikarji ne morejo pomagati.

Delati pa moramo na vsej črti, ker brez dela ni zmage. Delati moramo na versko-religijsnem polju, da nam sovražnik ne vkrade te podlage družabnega življenja, delati moramo na socijalnem polju, da bode ljudstvo ekonomsko na dobrih nogah, ker le narod, ki je religiozno in pa gmotno utrjen, bo res naroden. Brez tega ne bodo pomagale nič ni najlepše narodne fraze, ni najbolj sijajne veselice, ni najbolj obiskovani plesi. Kdor hoče živeti, mora delati. Ni pa samo delo potrebno; tudi množica delavcev ne more doseči vspehov, ako nima učnega voditelja. — Delo samo po sebi je nekaj materijalnega in potrebuje duha, ki je oživlja. Nočemo govoriti na tem mestu o duhu krščanstva, ki je nekdanj omraženo in prezirano delo povzdignilo do visoke časti in je posvetilo z vzgledom Izveličarjevim, ki je sam delal.

Nočemo govoriti o tem, koliko vzvišenih motivov nam podaje krščanstvo, da potrpežljivo delamo tudi težka dela. Tukaj hočemo le omeniti da za uspešno delo je potrebno imeti tudi... nekaj soli v glavi. To „sol“ pa ne moremo kupiti za nekaj stotink konsentrirano v obliki kakega brezprogramnega časopisa, ker ne da, česar nima. Če „učenjaki“ ki prodajajo svojo „znanost“ v „narodnih“ dnevnikih pod obliko frazarskih člankov, nimajo sami dosti prave znanosti, ne moremo pričakovati, da se bodo njih čitatelji kaj naučili. Odkod pa izvira pomanjkanje idej in vsled tega pomanjkanje resnega programa? Iz pomanjkanja mišljenja, ker nihče noče

misлити. Resno misliti, proučevati kako vprašanje, pečati se z znanostjo, to je težka stvar. „Učen“ hoče biti vsak, učiti se pa malokdo. Ako pogledamo današnje učeno (?) inteligenco, se spomnimo nehotih onih ubogih velikomestnih družin, ki živijo v kakem podstrešju, kjer je večkrat kuhinja in soba isti prostor, kjer so ljudje lačni suhega kruha, ob nedeljah pa jih vidimo oblečene na sprehodu kakor kake prince, tako da bi se človek skoraj ne upal pozdraviti jih. Nekaj bliščave obleke (kupljene na dolg) mora pokrivati mizerijo; tako je tudi večkrat z znanostjo moderne inteligence: temeljitega skoro nič, fraz polno. In še te fraze niso prava duševna lastnina njih posestnikov, temuč so kupljene za malo krajcarjev in večkrat kakor prišle, tako pošle.

Tako nesrečno metodo izobraževanja moramo odbiti od sebe. Brez temeljitega znanja naj nihče ne bode ljudski voditelj. Pa tudi po svojih izobraževalnih društvih nudimo možem in mladeničem sicer njihovemu stanu primerno vendar temeljito izobrazbo. — Le možje in fantje, ki so vseskozi prepričani o resnici in pravičnosti našega in svojega stališča, so res zanesljivi, vsi površneži odpadajo ob uri skušnjave in vskočijo v nasproten tabor. Varujmo se pri svojem delu za narod površnosti!

Socialni kurz v Ljubljani.

Ljubljanska krščanska socialna zveza je priredila po velikonočnih praznikih socialen kurz, ki je trajal od toka do četrtega. Predavanja so se vsila prva dva dneva od 9 do 12, v četrtek pa od 8 do 12 ure dopoldne ter od 3 do 6 ure popoldne. Zvečer so bili diskusijski večeri, ki so bili jako živahni in zanimivi. Udeležba je bila lepa. Zastopani so bili skoro vsi stanovi duhovniki, visokošolci, učitelji, kmetje itd. in vse slovenske dežele, pa tudi Dalmacija. Tržačani smo bili pri kurzu trije. Razveseljivo je, da se je tega poučnega tečaja udeleževalo zlasti veliko število katoliške akademične mladine. Kako se ti mladi junaki zanimajo za delovanje med ljudstvom, se je pokazalo zlasti pri diskusijskih večerih, kjer so jako živahno in z raznimi koristnimi predlogi posegali v razpravo. Tečaj je otvoril g.

rižico s križem, obsejano z dragim kamni, si je dejal krog vratu.

V mislih si je bil Kamilo že izvolil za svojo nevesto, in je bil ves srečen samega upanja, da jo bo mogel kot soprogo povesti na svoj grad na Nemškem. Niti sanjalo se mu ni, da je bil pred kratkim njegov brat na tem gradu, da je spoznal gospodično Kamilo in jo hotel poročiti. Tako pa tudi grofova družina ni prav nič slutila, da bi bila Albert in Kristof brata. Bili so pa ob enem silno previdni in se niso nikdar izdali, da so onemu Albertu dali vsaj malo če tudi praznega upanja. — Sploh niso nikdar imenovali imena „Albert“ in gospodična Kamila je njegov prstan s smaragdom skrila v najbolj skrit predalček svoje omare.

In ko je bil vitez Kristof toliko nespamet, da ji je ponudil dragocen prstan z rubečim rubinom, vzela ga je s popolnoma mirno vestjo in ga nosila. Imela ga je samo za prepomembno darilo vljudnosti, ki pa ne pomeni kaj več.

„Če si domišlja“, rekla je, „da ima radi tega kako pravico me imeti za svojo nevesto, je to norost, katero naj sam zagovarja in pripiše samemu sebi.“

Vitez Kristof pa je v svojem poštenem srečanju imel Kamilo za svojo nevesto. In če sta stopala po vrtnih potih med drevjem roko v roki, govorili se i grofovi i vitezovi služabniki:

„To bo lep par!“

dr. Krek, pozdravivši obile navzoče. Rekel je, da se ne samo ponašati s sijajnimi imeni predavateljev, a vsak njih je znan kot vnet delavec za ljudski blagor. Na to so pričela takoj predavanja. Pičlo odmerjeni prostor nam ne dovoljuje, da bi navajali podrobno vsa predavanja. V izvadku jih je že itak objavil ljubljanski „Slovenec“. S. K. S. Z. pa jih misli izdati tudi v posebni knjigi. Prvi predavatelj g. dr. Lampe govori najprvo o temeljih finančne vede sploh in njenih dolžnostih. Navaja razlike med gospodarstvom zasebnika in javnosti, govori o proračunu in davkih. Naša tendenca gre, da se zadene velika industrija, varuje pa malo posestvo in mali obrtnik. — O umetnosti v izobraževalnih društvih je govoril g. dr. Cepuder iz Gorice, ki je podal marsikatero praktično misel zlasti glede gledaliških predstav. Dr. Pavlica je predaval o gospodarskem razizmu in socialni demokraciji. Povdarjal je, da je odzvonilo liberalizmu in soc. demokraciji; rešitev je le v pokristjanjenju človeške družbe. Predavanje g. dr. Pegana je bilo važno zlasti za one, ki se pečajo z gospodarskimi organizacijami. Koliko škode so že imele razne zadruge vsled nepoznanja pravnih določil. Iz dr. Krekovega predavanja o kapitalistiški organizaciji velikega obrta moremo navesti le nekaj misli. Dobiček je glavni namen današnjemu gospodarskemu boju. Od tod vse zlo. Ozdravljenje tiči v tem, da se kulturni narodi povzdignejo do krščanskega etičnega načela. Iz dobičkaželjnosti je nastalo oduševstvo. Cerkev je vedno napovedala boj oduševstvu. Dr. Breclj je pozival izobraževalna društva, da naj vzgojujejo čist rod. Sovražnik našega naroda je krčma! Tudi za pobijanje jetike lahko izobraževalna društva lahko mnogo store. O delavskem vprašanju je govoril g. dr. Hohnjec iz Maribora. Delavec, ki stopa v delo h delodajavcu, napravi s tem pogodbo. Liberalizem je uveljavil načelo svobode. Toda svoboda in enakopravnost med delavcem in delodajalcem je le navidezna, korist ima le kapitalist, ki diktira delavne pogoje. Delavec prodaja svojo moč po razmerah, torej ni svoboden. Podjetnik izrablja konkurenco med delavci v svojo korist. Odtod izhaja razredni boj in sploh socialno vprašanje. Od delavskega vprašanja je razmerje med delavci in podjetniki. Delovna pogodba se mora izpremeniti. Pri izvrševanju delavske pogodbe morajo govoriti delavci po svojem delavskem odboru. Zato se naj snujejo strokovna društva, ki imajo namen varovati delavske koristi. Strokovna društva morajo biti neutralna. Te lepe navke bi posebno priporočali g. dr. Mandiču ml. G. Iv. Kregar je govoril o mali obrti in njenih težnjah. Največja težava pri obrtnikih je, pomanjkanje kredita. O borzah in njih vplivu na gospodarstvo je govoril g. Podlesnik. Dvoje predavanj je imel g. Janez Kalan in sicer o izseljencih in varstvu za dekleta ter o protialkoholnem gibanju. Skrbeti tje treba dandanes ne le za one, ki se izseljujejo v Ameriko ampak tudi one, ki gredo iz enega kraja v drugi, zlasti pa v mesta. Narasčanja mest smatra

XVII.

Človekoljubni pučavnik.

Ono nesrečno jutro, ko se je vračal vitez Kristof iz mesta na grad grofa Arno, je sanjal ves čas zlate sanje o srečni bodočnosti in bil silno zamišljen. Nakupil je v mestu lepih verižic, uhanov in drugih takih stvari, ki bi mogle po njegovem mnenju razveseliti sroce gizdave Kamile. Sam je dirjal naprej, hotel čim prej razveseliti svojo nevesto, in spremstvo je ostalo daleč zadej. Ravno je premišljeval, kako se bo razveselil stari vitez, njegov oče, ko mu pripelje tako dražestno in ljubko sinah. Gradove je zidal v oblake in si slikal srečo bodočih dni, kar pridivi njegov brat, nepoznan in nepričakovan, ga vrže s konja, in strte so vse njegove nade, pohojeni vsi upi.

Dolgo časa je ležal vitez Kristof kakor mrtev in se ni ganil. Njegovi bojovníki, grof s svojim spremstvom in še nekaj drugih vitezov iz okolice je med tem počasi jahalo proti gradu. Kar ugledajo konja brez jezdeca, ki skače in bega sem ter tja po gozdu. Vlove ga in spoznajo, da je njegov lastnik vitez Kristof. Toda kje je ta? Iščejo, iščejo in res najdejo na pol mrtvega viteza. Njegov oproda je klečal pri njem in se trudil obuditi ga v življenje.

Vitezi zapovedo, naj njih oprode naglo jezdi vsak na svoj grad po zdravnika. Med tem pa so iz vej napravili priprosta nosila.

„Sami ga hočemo nesti na grad“, so dejali vitezi.

LISTEK

Kartuzijanski samostan.

Iz spisov Kristofa Šmida, prosto poslovenil Fr. Salezlj.

XVI.

Kako se je godilo vitezu Kristofu.

Vitez Albert je doživel naslednje jutro, česar nista pričakovala niti Hinko, niti ogljar. V tem torej se je bil zmotil, ko je rekel, da ne učka dneva. A ni se bil zmotil v tem, da je videl svojega brata Kristofa. Kristof je bil zares po noči v ogljarjevi koči, živ, in ne samo njegov duh. Da bomo razumeli ta vsekako čudopolni dogodek, sezimo v naši povesti nekoliko nazaj, in kmalu bo razvozan voz.

Cesar Friderik ni ukrotil tako hitro Italijanov kakor se je nadejal sprva. Moral je dobiti novih bojovníkov iz Nemčije. Ko je prišla ta nova vojska v Italijo, ji je odkazal celo progro dežele, katero naj zasedejo in čakajo, da jih pokliče drugam, koder jih bo najbolj potreboval. Vitez Kristof je bil v tej vojski in je poveljeval precej velikemu oddelku.

Ker je bil več laškega jezika, naročili so mu, naj se pogaja s plemiči in mesti, da preskrbe vojski vsega potrebnega. Grad grofa Arno je bil slučajno najbližji stajališču njegovega oddelka in tudi prostora. Zato je sklenil tam bivati in od tod izvrševati svoje posle po okolici.

Zato pošlje tja dva vojaka, naj mu pripravita stanovanje.

Ko prijaha kmalu za tem vitez, od nog do glave oblečen v železen oklep, pred grad in skoči s konja, je že stal grof pred vrati in ga vsprejel z izvanredno ljubeznivostjo in vljudnostjo. Grofica in gospodična pa ste gledali z okna dol. Kmalu ste slišali, kako je pod težo zvenečega železja trdo in krepko stopal po stopnicah navzgor.

„Kako nerodni in okorni ljudje so ti ponosni Nemci“, pravi grofica hčeri. „Sovražim iz dna duše te naše zatiravce in pijavke. Pa moramo vseeno s tem železnim strahom lepo ravnati. Kajti kakoršne volje bo, dobre ali slabe, v tem razmerju bomo preklicanemu rudečebračcu Frideriku morali plačati par tisoč cekinov več ali manj. — Pojdi, Kamila, greve do vrat nasproti temu vsiljivemu gostu. Saj si pametno dekle, omami ga in glej, da ga držiš do pravega časa zvezanega, ti pa se ne daj premotiti.“

Vitez Kristof stopi v dvorano. Milostljiva grofica ga je pozdravila jako zgovorno in na vitez prisrčno. A je komaj slišal njene besede, tako ga je omamila lepa gospodična Kamila.

Ker je bival na gradu dalj časa, trudili so se vsi trije na vso moč, da ga omamijo s postrežljivostjo. Jako je bil zadovoljen, ker so mu izkazovali toliko častij, in pa tudi grof je bil zadovoljen z njim, ker ni tirjal preveč denarja.

Vitez je bil čedalje bolj vljuden in domač. Ker so bili sklenili vojno premirje, je odložil težko bojno opravilo, pa se oblačil v svilo in baržun. Tudi svojo zlato viteško ve-

svet kot napredek, predavatelj pa gleda s skrbjo to naraščanje, ker krije v sebi mnogo gorja, in zla. Ker pa že ni mogoče preprečiti preseljevanja v mesta, naj se vsaj ljudi, ki se preseljujejo, opozarja na naše organizacije. V tem oziru lahko izobraževalna društva veliko dobrega store. Sploh je pa predlagal večjo aginost in reklamo. Govoril je o kupčiji z dekleti. Za varstvo deklet skrbijo med Slovenci razne ustanove v Ljubljani, Celovcu, Mariboru, v Trstu (Marijina družba in zavod sv. Nikolaja). Izmed ostalih predavateljev omenjamo še g. Povšeta, ki je začrtal cel program, po katerem je treba delovati, da se kmetu zboljša stanje in pomnože njegovi dohodki ter g. prof. Jarca ki je podal zlasti za one, ki vodijo izobraževalna društva zlatih nauk. Pa še enega predavanja ne moremo zamolčati in sicer o kmetnem vprašanju, ki je imel Msgr. dr. J. gn. Žitnik. Iz njegovega govora smo še-le spoznali kak revež da je kmet. Popolnoma smo umeli govornikovo ogorčenost, ko je povedal, da je socialni demokrat dr. Renner v državnem zboru rekel, da so kmetje oderuhi. Ker je dr. Žitnik predaval nad dve uri, nam je nemogoče, da bi naveli tudi je najzanimivejše njegove podatke. Govornik je obljubil, da da tiskati svoje predavanje. Ko se to zgodi, želimo da je dobi vsaki slovenski kmet v roke in da si je zapiše v srce.

Čenjenim čitateljem smo podali le kratko, skoraj bi rekel tudi suhoparno poročilo o socialnem kurzu. Toda vsakdo lahko sprevi, da ni mogoče v tako tesnem okvirju, kakoršen nam je odmerjen v našem listu obširno in zanimivo poročati o tako važnih predmetih, ki so se obravnavali tri dni, vsaki dan po šest do osem ur. Zato upamo, da nam oprostijo.

Politične vesti.

AVSTRO-OGRSKA.

Avstrijski državni zbor je sklican na dan 27. aprila. Kot prva točka je na dnevnem redu sprememba obrtnega reda. Natančen program za delovanje pa še ni določen, določi se te dni v ministrijskem svetu. Vse kaže, da bo zborovanje mirno.

Na Štajerskem se pripravljajo na deželno-zborske volitve. Boj je hud. Sl. kmečka Zveza je postavila te kandidate: dr. Ant. Korošec Franc Pišek, Franc Robič, Anton Meško, Josip Ozmeč, dr. Karl Vrstošek, dr. Ivan Benkovič, Alojz Terglav, Jakob Vrečko, dr. Franc Jankovič. Kmečka Zveza upa, da prodre z vsemi svojimi kandidati.

Vlada je pozvala na Dunaj na posvetovanje nekaj hrvaških in laških mož iz Dalmacije, da se domenijo, kako upeljati v Dalmacijo hrvaški uradni jezik. Četrtekova poročila javljajo, da še ni prišlo do sporazumljenja.

Že več dni sta na Dunaju ogrski ministrijski predsednik dr. Wekerle in trgovinski minister Košut, da se dogovorijo z našo vlado glede avstro-ogrske banke. V tem oziru bo pa ogrska koalicijska vlada poražena. Ogrji hočejo imeti ali samostojno ogrsko ali vsaj kartelno banko. Avstrijska vlada sicer še ni ogrski odgovorila, toda znano je, da Avstrija stoji na stališču skupne banke. Cesar pa hoče tudi skupno banko. Ministrstvo Wekerlevo bo moralo torej odstopiti. Kdo bo njegov naslednik in kakšen program bo imel, se ne ve še. Govori se, da bo novi mož grof Andrassy, ki se je že pripeljal na Dunaj kjer se je posvetoval z grofom Aerenthalom in bo sprejet tudi od cesarja. Andrassy bo napravil s krono nov pakt na podlagi politike iz l. 1867, ki je za bančno skupnost in ima tudi vojaški kompromis.

BALKAN.

Na Balkanu vre, zopet hudo vre. Po prvih vesteh, ki so prihajale iz Turškega po 13. aprila, ko je v Carigradu nastal krvavi

odpor proti Mladoturkom, se je zdelo, kakor da so ti res popolnoma poraženi, da so to bili le generali brez armade; ki so pa sedaj razpršeni. Toda dogodki poznejših dni so nas poučili, da imajo Mladoturki najboljše turške polke in častnike na svoji strani. Do 30 000 vojakov stoji danes pod poveljstvom mladoturških častnikov pred Carigradom. Oni hočejo zopet vzpostaviti mladoturško vlado. Od tu je poveljnik mladoturških čet izdal proklamacijo na prebivalstvo Carigradskega, v katerem pravi, da je namen njihov braniti ustavo proti vsakomur. Ljudstvu se ne bo zgodilo nič, le oni, ki so povzročili revolucijo dne 13. aprila ne uidejo kazni. Dalje pa zahteva ta poveljnik tudi od vojaškega poveljnika v Carigradu, da se zopet upostavi one oficirje, ki so morali bežati, v službo pri njihovih polkih. Vse vojaštvo in častništvo bo moralo priseči vnovič pokorščino in obljubiti, da se ne bo več pečalo s politikom. Vojaki carigradskega posadk, ki so povzročili revolucijo morajo dopustiti, da se njih zapeljivce kaznuje. Če sprejmejo vojniki te pogoje, se jih nihče ne bo dotaknil. — Diplomati je in poznavalci razmer pravijo, da se najbrže Turki med seboj sporazumejo in da ne pride do krvoprelitja. Vendar Evropejci kar trumoma beže iz Carigrada. Najbolj v stiskah je pa sam turški sultan. Mladoturki dolžilo njega, da je on kriv vseh zmešnjav. Zato zahtevajo, da se umakne.

NOVICE.

n **Prevzvišeni g. škof** se je odpeljal danes (sobota) ob 8. uri z državnega kolodvora na kanonično vizitacijo v Roč, kamor dospe ob 11. uri. Prevzvišeni vladika ostane sedaj v Istri do vstevši 5. maja.

n **Škofovska posvetovanja v Gorici.** — V tork in sredo so bili škofje iz Ljubljane, Trsta, Poreča in Krka na posvetovanju v Gorici pod predsedstvom goriškega kneza in nadškofa.

n **Odlikovanje.** — Prava konzistorialna svetnika sta postala v Gorici gg. Dr. Anton Gregorič in častni kanonik Francišek Castelliz.

n **Duhovniške izpremembe v goriški škofiji.** — Za kurata v Podgoro pri Gorici pride Ciril Vuga, stolni vikar v Gorici; za njegovo mesto pa pride dr. Ignacij Kobal, kapelan v Dornbergu. V Dornberg pa pride dr. Peter Šorli.

n **Umrli** je minoli petek po kratki boleznici na srčni hibi g. Anton Herrmanstorfer, solastnik in ravnatelj gledališča „Fenice“ ter brat g. L. Herrmanstorferja, lastnika istoimenovane tiskarne. Naj v miru počiva!

n **Štrajk voznikov.** Že nekaj mesecev opazujemo, da se prikaže v „Edinosti“ vsakotoliko poziv: „Vozniki, jutri je tukaj in tukaj ob tej in tej uri velevažen shod; pridite vsi!“ Brali pa do sedaj še nismo, kaj se je na teh shodih „velevažnega“ sklenilo. Tudi pretečeni teden je sklical dr. Mandič en tak shod v Lonjer. Dasi je bil shod napovedan na 8. uro, je Mandič čakal svoje ljudi že od štirih naprej. O čem se je na tem velevažnem, toda tajnem shodu razpravljalo, nam ni znano v celoti. Le toliko vemo, da so očitali nekemu odborniku zadruga, ki sedaj že vozi za magistrat, zakaj on kot odbornik krši disciplino. Mož se je pa odrezal: „Radi štrajka sem moral prodati že enega konja, drugega pa ne bom!“ — Med vozniki je veliko razburjenje, ker se štrajk vleče že štiri mesece, a konca še ni ugledati. Če srečaš voznika in ga vprašaš: „Priatelj, kako je kaj z Vašim štrajkom?“ najprvo zakolne štrajk in tistega, ki ga je vprizoril; če si pa siten in ga še dalje sprašuješ, pa zakolne še tebe, ker mu govoriš o štrajku. Dr. Mandič in njegovi sogenerali morajo nezadovoljnije miriti. Zvedeli smo, da sta morala dva Mandičeva podrepnika od-

kuriti iz neke vasi, kamor sta bila šla voznike tolažiti. Mnogo voznikov je šlo prosit celo enega prejšnjega privatnega podjetnika, naj sprejme zopet delo. Ta je pa izjavil, da sprejme le pod pogojem, da so vsi ali vsaj velika večina voznikov zato. Dr. Mandič se hoče poslužiti privatnega podjetnika, da ga le-ta potegne iz zagate; ta pa pravi: Kakoršno župco ste si skuhal, tako posrebljite! — Zopet povdarjamo, kar smo izjavili že prvokrat, ko smo pisali o tem nesrečnem štrajku, namreč, da mi nismo nasprotniki voznikov, ki se nam v srce usmilijo, zlasti sedaj ko vse kaže, da je popolnoma izključeno, da bi njihova zadruga dobila od magistrata delo. Pač pa smo nasprotniki onih delavskih laživoditeljev, ki so si dovolili z ubogimi vozniki tak „špas“, ki naj spravi slovenskega trpina v še večjo bedo!

n **Seja mestnega sveta,** ki se je vršila minoli petek zvečer, se je počela z raznimi važnimi zadevami. Magistratni uradniki so predlagali, naj se ustanovi stipendij pod imenom „Felice Venezian“ za družine ubogih občinskih uradnikov. Dalje se seja počela z načrtom, kako speljati vse tržaške kanale v morje pri Žavljah, ne da bi pretila zdravju kaka škoda. Ta načrt je bil tudi sprejet in so opustili misel, da bi se kanali iz Trsta speljali v morje pri Barkovljah. Sklenilo se je razširiti ulico Cavana, da bo povsod široka 13 metrov in pol. Ulica del Pesce bo pa široka 11 metrov. Ta sprememba je bila pač zelo potrebna. V ulici Ruggero Manna blizu stare ceste se ustanovi nova ljudska šola. — V Lonjerju dobijo konečno vendar le že nad trideset let pričakovani kal, za katerega je magistrat sedaj votal še novih 7 tisoč kron. Pouk na komunalni gimnaziji se bo v smislu novih ministerialnih določb spremenil tako, da bodo dijaki iz dovršenega osmega gimnazijskega razreda sposobni za vseučilišče in za tehniko ali inženirske visoke šole.

n **V mladih letih“** je naslov sedanjega podlistka v „Edinosti“. Ko bi sicer nič drugega slabega ne bilo na njem, je že sam na sebi tako grozno suhoparen in pust, da mu ga ni zlepa para. Ali res ne znajo kaj drugega pisati, kakor da dolgočasijo čitatelje z dolgovoznim pripovedovanjem, kako se mlečnozobi gimnazijec, mesto da bi študiral, seznanja s svojo Katio? Kako je to prazno! Niti ne omenimo, kako se ta romanopisec norčuje z bogaboječimi dijaki, ki vestno vršijo svoje šolske dolžnosti. Morda poreko, da je to celo nekaj vzgojevalnega; seveda če je treba vzgojiti dijake, kakoršni so nekateri Balkančani!

n **Iz Štorij.** Ne sreča. Iz senožeške pivovarne vozijo pivo v Sežano na avtomobilu, ki je nalašč za to prirejen. Na velikonočni ponedeljek je eden uslužbenecv, doma iz Moravskega pa česti skozi vas Senadole skočil pred neko hišo raz avtomobil, da bi pozdravil svojo izvoljenko. Skočil je pa tako nesrečno, da je prišel pod voz. Eno teh širokih, težkih koles mu je šlo čez desno roko, čez prsi in levo stran glave. Revež je bil takoj mrtev. — Zloba. Dva dni potem je nekdo tukajšnjemu g. županu izruval 140 trt (bilf), ki jih je bil nekaj dni prej vsadil. Temu zlobnežu ni dovolj, da pokončuje trtna uš stare trte, on mora pokončati še mlade.

n **Na „klerikalce“** zvrča „Edinost“ v nekaterih svojih brzojavnih poročilih revolucijo na Turškem. Staroturke imenuje konsekventno reakcionarne klerikalce, ki se protivijo vsakemu napredku, kakoršnega želijo napredni in svobodnomislilni mladoturki. Ni treba še le povdarjati, da cika s takim zavijanjem na katoliško gibanje med nami. Ono veliko ne bote s tem dosegli. To smo hoteli povedati le radi kratkočasne zanimivosti. — Kako vse drugače in lepo jasno zvane izvajanja, ki jih čitamo v velikih krščansko-socialnih glasilih, da gre tu za boj dveh svetov, za boj med evropskim naziranjem in med okoščenim islamskim fanatizmom. Mladoturki so hoteli zgraditi most med obema. Kako se jim bo to posrečilo, tega ne vemo še danes. Vprašanje

je, če je turška država, ki je vsa prepojena s tradicijami vsakemu napredku sovražnega islama, sploh sposobna sprejeti reforme v smislu zapadne kulture, ki je izšla iz krščanstva. Bojimo se, da ne. Islam (mohamedova vera) je in ostane koklja, ki ovira vsak korak naprej. „Edinost“ pa sklepa:

„Če nam torej poroča brzojav, da zahteva v Carigradu podivjana in plačana soliateska v družbi z raznimi drugimi ljudmi, ki so že davno zaslužili vislice, spoštovanje šerijatskega zakona, je to najbolj podobno kriku naših klerikalcev, da je vera v nevarnosti.“

Pa naj poroče kdo, da ni to nadstrankarsko!

n **Daleč so šli po odgovor.** Gospodje pri „Edinosti“ niso mogli še do danes preboleti res britkega očitanja od naše strani, da so brez programa. V nekem članku proti „Slovencu“, ki jim je isto očital, se perejo v daljšem članku, v katerem pa ne vedo nič drugega povedati, kakor da pri polaganju kamena za novo cerkev presv. Srca Jezusovega v Trstu ni bilo slovenske pridige. — Če ne znate nič boljšega povedati v svojo obrambo, pa še to raji zamolčite. Res daleč ste šli po izgovor.

n **O zavodu sv. Nikolaja** prinaša ljubljansko glasilo slovenskega delavstva „Naša moč“ dopis, ki ga v marsičem tudi mi lahko podpisemo. Postavimo ga tu-sem:

„Potrebno je, da pride v javnost zadeva, o kateri se mnogo govori, posebno med našimi slovenskimi služkinjami. Slišijo se namreč pritožbe, da se naša dekleta premalo nimajo za zavod sv. Nikolaja in da ga premalo podpirajo. Od druge strani pa se dekleta pritožujejo, da veje v zavodu njim nasprotni liberalni duh in da ga kod tacega ne bodo podpirale. Recimo, da zavod v resnici hoče sedeti na dveh stoli, pastorka pa le nobena ni rada. Ko bi se dekleta hoteli le nekoliko bolj zanimati za stvar, bilo bi že bolje. Dasi je zavod neko dobrodelno društvo, ki je namenjeno podpirati brezposelne služkinje, poleg tega pa sprejema tudi dekleta, ki so v službi, kot članice, da zavod podpirajo s svojimi mesečnimi doneski in pa v prostem času iščejo tamkaj razvedrila. Zatorej bi bilo prav umestno, da bi se ga dekleta nekoliko bolj oprile in ga podpirale, ker ima res hvalevreden namen, da sprejema dekleta za časa brezposelnosti, jih prenočuje in hrani. Ako pa tamkaj veje liberalna sapa, tega tudi vodstvo ni krivo temveč dekleta, ki se na obnemu zboru ne zavedajo svojih pravic. Ali morda vodstvo samo sebe voli, če je to drugim všeč ali ne? Teh pravic ni nikjer in tudi tu ne smejo veljati. Ako pogledamo § 19. zavodovih pravil vidimo pod črko a) da „občni zbor ima pravico, razsojevati, potrjevati ali pa ugovarjati o odobrovanju delovanju“, pod črko c) ima pa pravico „voliti odbor“. Torej je bila v teku desetih let že marsikaka priložnost dana, da si izvoli osebe bolj po svojih mislih. — To je že precej pretirano, da se radi par neljubih oseb cela stvar pusti samo sebi kar tje v en dan. Dotične osebe pa, ki so že toliko morale radi tega preslišati, so prav čudne, da že same od sebe od vodstva ne odstopijo. Ljubljanski zavod sv. Marte prav lepo napreduje, dasi ves odbor, razun č. g. predsednika, sestoji iz samih služkinj in se nimajo nikomur klanjati, tu pa še tiste, katere so v odboru, morajo le kimati, če je prav ali ni prav. — Torej dekleta, zavedajte se v prvi vrsti svojih dolžnosti, potem pa tudi pravic, in če se vam jih ne da, jih pa zahtevajte!“

n **O organizaciji katoliških Slovencev** prinaša po dr. Krekovem predavanju v dunajski „Leonovi družbi“ uvodni članek „Grazer Volksblatt“, ki ob tej priliki piše, da ta organizacija zasluži, da ji tudi Nemei posvetijo vso pozornost. „Mali narod komaj enega milijona je ustvaril krščansko-demokratsko gibanje, ki ga v kulturnem oziru brez dvoma

Pa grof Arno reče: „Mislim, da je moj grad predaleč, da bi mogli vrliga viteza brez škode prinesiti tja, kajti preveč je izgubil krvi. Rad bi imel na svojem gradu tega, mojemu sreču tako priljubljene viteza, ter mu stregel, a bojim se za njegovo življenje. Vsi tukaj navzoči vitezi mi gotovo pritrldijo. Sicer pa naj odločijo zdravniki.“

Kmalu na to počil glas: „Eden zdravnikov že prihaja.“

Tedaj reče grof: „Grem mu naproti, da mu priporočim svojega mladega prijatelja.“

Hiti k ranocelniku, katerega je dobro poznal, mu stisne v desnico par zlatov, pa zašepeta:

„Bodi pameten in ne naredi bolnišnice iz mojega gradu.“

Komaj se je oddaljil grof, da gre zdravniku nasproti, kar se prikaže iz gozda star puščavnik s snežnobelimi lasmi in dolgo brado iste častitljive barve. Opravljen je bil v črno, bogato nagubano obleko, v roki pa je imel precej debelo palico. Prrije se skozi vižeze in oprede ter stopi pred ranjenega viteza. Usmiljenja mu porose oči, sklence roke v znamenje začudenja in s tresočim glasom pravi:

„Moj Bog! Kakšna nesreča! — Jaz bom vzel nesrečnega viteza pod streho. Tam za onimi skalami je moja hišica, tja ga ponesite velenjeni vitezi!“

Vitezom je bilo to všeč, in hinavski grof, ki se je pravkar vrnil z zdravnikom in slišal zadnje besede, pravi:

„Doslej sem poznal tega puščavnika kot častitljivega duhovnika, a odslej ga bom častil kot usmiljenega Samarijana.“

A oproda ranjenega viteza Krištofa je zagodrnjal:

„Ti, hinavec, pa si neusmiljen levit!“

Stari puščavnik je bil res častitljiv duhovnik, katerega je grofov služabnik priklical, da naj je na pomoč vitezu ob ur smrti, katera je vedno bolj objemala mladega viteza.

Prenesli so ranjenca v hišico puščavnikovo. Tam ga je obvezal ranocelnik s svojimi pomočniki. In puščavnik je skrbel zanj, kakor bi mogel zanj skrbeti le najboljši oče, Noč in dan je prečul ob bolniški postelji, in smrt, ki je grozila mlademu življenju, se je morala polagoma umikati, ne da bi dosegla svoj plen.

Pač je govoril vitez zmedeno: „Ledi“ se mu je, a počasi se je vračalo življenje. Stari mož pa je s strahom gledal in poslušal, kako silne so človeške strasti, ki obvladajo dušo tako, da nima nikdar miru v zdravih dneh in še manj ob boleznih.

XVIII.

Stari prijatelj.

Neko jutro se Krištof naposed vendarle zave. Bilo mu je, kakor bi se izbudil iz trdega spanja in težkih sanj. Dalj časa gleda krog sebe. Videl je svetlo, prijazno sobico z enim samim oknom. Pred oknom je napravila trta naravno zaveso in s svojimi lepimi širokimi listi je branila solnčnim žarkom, da niso sijali prehudo in preživo v sobo. Videl je tudi puščavnika, ki je sedel poleg njegove postelje. Dolgo časa je gledal, potem pa spre-govoril:

„Kje sem? Kako pridem le sem? In kdo ste vi, častiti oče?“

Govoril je popolnoma pametno. Puščavnik mu odgovori v nemškem jeziku:

„Krištof, dragi prijatelj, kaj me res več ne poznaš? Da, osiveli so mi lasje in brada mi je pobelila od tistihmal, ka sva bivala vkup pod eno streho, a vendar bi me moral poznati!“

Krištof ga dolgo ogleduje in sam ne ve, ali je res ali ne, kar mu je še povedalo srce. Slednjič mu se razjasni obraz in nepopisno vesel zakliče:

„O moj ljubi učitelj, o moj dobri prijatelj Antonio!“

„Da, jaz sem“, reče puščavnik in objame viteza in se razjoka na njegovih prsih. Tudi Krištof ga je hotel objeti, a ko hoče vzdig-

niti obvezano roko, začuti hudo bolečino v roki. Sedaj se spomni, da je bil ranjen. Pogleda proti nebu in reče:

O Bog, kakaj dober si! Tako silno bolnega si me pripeljal v naročje dobrega, ljubljivega učitelja, ki je skrbel zame ves čas moje boleznii“

„Prav imaš, moj sin“, reče Antonio, „Bog je tako naredil. Še le pred nekaj tedni sem slišal tu v sreču glas in povelje, naj se umaknem v samoto, da živim samo Bogu in sebi. A Bog me je poslal sem, da najdeš ti v toliki nesreči pri meni zavetje in postrežbo. O kako me je zabolelo srce, ko sem spoznal, da si ti Krištof! Pa nikar se nič ne boj! Res, visel si nad grobom, a sedaj se je tvoje zdravje že precej utrdilo, in kmalu bodo zaceljene tvoje rane. In ko ozdraviš popolnoma, ostaneš še nekaj časa pri meni, da bova preživela še nekaj lepih dnij, podobnih onim na tvojem rojstnem gradu.“

Vitez se je naslonil nazaj na blazine, podal častitljivemu starčku desnico, po licih pa so mu kapale obilne solze hvaležnosti.

Sedaj zapazi Krištof, da mu je odpuštil puščavnik svojo lastno posteljo. Tam v kotu na tleh je bilo nekaj slame in listja pogrjnjenega s stari plaščem. To je bila puščavnikova postelja. Bil je še bolj ginjen in je rekel:

„O kako nekaj lepega in plemenitega je prava krščanska ljubezen! Bolj povzdigne človeka ko plemstvo in učenost.“

(Dalje „prihodnjič“)

postavlja na čelo Jugoslovanom". „Vaterland“ pripomnja, da organizacija katoliških Slovencev postavlja mali ali žilavi slovenski narod pred kulturnim svetom v najlepšo luč. — Iz tega lista tudi posnemamo, da se je po dr. Krekovem predavanju vnela živa debata. Katere so se posebno navzoči Slovenci udeležili. — To je pravi način, kako se dvigne ugled našemu narodu v monarhiji, ne pa tako, kakor de'ajo zlasti zadnji čas naši liberalci, ki lastni narod klevetajo in vlečejo v blato, kakor da bi bil že ves zapisan v pokretštvu, brezverstvu in brezdomovinstvu. Hvala Bogu, da liberalni glasovi ne segajo daleč.

n „Kmečka banka“ je ime denarnem zavodu, ki ga je ustanovila takozvana slovenska „kmečka“ stranka na Goriškem in ki je začela poslovati ta teden v Gorici. Kmečka banka je ustanovljena zato, da bi odvrčala kmečko ljudstvo na Goriškem od Raiffeisenovih posojilnic, ki so za deželo prava do brota. To bodi podpora novoliberalizmu krog „Kmečkega glasu“ v Gorici. — Nam je vsak očit brezverec ali, če hočete, tudi framazon, ljubši kakor ta hinavščina, ki dela v kvar ljudstva ne odprto ampak pod krinko lepih besed: sloge, bratstva, narodnosti, prosvete itd. Načelnik „kmečke banke“ je odvetnik dr. Alojzij Franko.

n Liberalci in razširjanje prosvete. Prejeli smo iz krogov naših izobraževalnih društev: V tržaškem „Narodnem delavcu“, ki se pa nikakor ne sme prištevati med delavske, ampak med advokatsko-kapitalistične liste, predbaciva nek „izobraženeč“ skoro v vsaki številki članom naših izobraževalnih društev njihova predavanja. Res naši fantje niso akademski naobraženi in to, kar govore na društvenih predavanjih, izčrpajo iz knjig prav tako kakor n. pr. Dr. Mandić svoje govornice. Nič pa ni lepo, da g. Dr. Mandić in njegovi „tovariši“ blatijo naše mladeniče, ki se hočejo v toliko izobraziti, da bodo mogli kdaj s a m o s t o j n o nastopati. Seveda Dr. Mandić svojim „tovarišem“ tega ne bo privoščil, kar nam privoščajo naši v pravem pomenu besede narodni in ljudski voditelji, namreč s a m o s t o j n o izobrazbo. Je pa tudi lahko razumljivo, da voditelji narodne delavske organizacije ne morejo biti tako neselbični, kajti če bi zapeljani delavci spoznali svojo zmotu, potem bi bila ta „velika“ organizacija kmalu — hin. Na svojih shodih vprijetje, da hočete ljudstvo izobrazevati. Prav, čemu pa psujete priprostega kmečkega fanta, ki se s svojimi nastopi res hoče izobraziti. Naši fantje nastopajo saj samostojno, Palek iz Lonjera pa govori na shodih nesrečno zapeljanih voznikov samo to, kar mu je v usta položil nadtovaršč g. Dr. Mandić. Fantje, nikar se torej ne strajamo vseh tistih „tajnikov“ in drugih šarž, ampak pogumno naprej za svete ideje, ki nas navdušujejo. — Kljub vsem klevetam se še dalje izobrazujemo s predavanji v naših lepih katoliških izobraževalnih društvih! Breškifant.

n Ločitev v nemškem taboru. — Nemci imajo svojo „Südmarko“, društvo, ki združuje s svojim vsnemškim prodiranjem tudi marljivo agitacijo za protestantizem. Posebno so se začeli šopiriti Nemci v zadnjih dveh letih v Št. Ilju ob slovensko-nemški meji na Štajerskem. Tam so pokupili Nemci veliko posestev in jih oddali Nemcem iz nemškega cesarstva, in sicer v prvi vrsti protestantom. Najbolj zalostno pri stvari je bilo pa to, da da je podpiralo društvo tudi mnogo katoliških Nemcev. Sedaj se je stvar obrnila na bolje. Katoliški Nemci so se ločili od svobodomiselnih in ustanovili svoje lastno društvo o katerem imemo upati, da ne bo tako krivično postopalo. Slovenska dijaška zveza je storila gotovo vsemu slovenskemu narodu veliko uslugo, da je objavila najbolj ostudne slučaje vsnemškega prodiranja na Spodnjem Štajerskem. Dotični okoli slovenskih dijakov so objavili celo nemški listi, in sicer vsnemško glasilo na Dunaju „Neue Freie Presse“ in glasilo krščanskih socialcev „Reichpost“. Glasilo vsnemcev prav nič ne tajti očitajna „Slovenske dijaške zveze“, marveč se še baha s tem, da naseljuje „Südmarka“ v Šent Ilju same protestante. „Reichspost“ iz tega izvaja, da nemški katoličani ne morejo „Südmarke“ podpirati, ker ne gre, da bi sodelovali pri društvu, ki z doneski nemških katoličanov poprotestantizuje katoliške kraje ter podpira propagando pastorej hujskačev. — Nemški krščanski socijalci se bodo pač oklenili novoustanovljene „Ostmarke“. Razvoj je isti kot pri nas. Na eni strani svobodomiselnica Ciril-Metodova družba, na drugi organizacija „za obmeje Slovence“. Kakor slovenski liberalci ne razumejo narodnega dela, ne da bi ob enem delali propagando za svoj liberalizem, tako tudi nemški nacionalci razkristjanjujejo tiste, ki jih hočejo „narodno rešiti“. Zato je potrebna tudi v tem oziru ločitev.

n Važna papeževa izjava o delavskem gibanju. Katoliški krogi v Nemčiji so zadnji čas mnogo disputirali o tem kakega značaja naj bodo delavska strokovna društva. Eni so dejali, da mora strokovna organizacija stati na nevtralnih tleh, drugi pa so zagovarjali misel, da treba katoličanom lastne strokovne delavske organizacije. 10. t. m. pa je bila pri papežu Piju X. v Rimu deputacija katoliških delavcev v strokovnih društvih Zahodne Prusije in pri tej priliki jim je sveti Oče dejal: „Tudi popolnoma odobravam, da v krščanskih strokovnih društvih izvršujete tako uspešen apostolat in skupno s protestanti delujete za ohranjanje krščanske misli“. S em je sv. Oče odobril, da se združujejo ka-

toliki delavci s protestantskimi, da torej sloni njih strokovna organizacija na nevtralnih tleh, saj v kolikor se tiče krščanskih veroizpovedi. S to izjavo je seveda ves spor rešen.

Ni nemogoče, da ne bi liberalni organizatorji uporabili te papežev besede proti katoličanom, češ ti-le samo razdvajajo, niti papež tega ne odobruje, ampak hoče, da pustimo vprašanje vere na stran. — Toda da se prav razumemo, povdarimo, da govori papež o res strokovnih društvih. V takih pa lahko korakamo in delamo skupno. Kar pa delajo liberalci s svojimi delavskimi organizacijami, ni nič strokovnega, ampak le sta faža za politično in strankarsko nadvlado! Zato si ne moremo podati rok v skupno delo!

n Kako razumejo prostost. Da bo več prostosti v Italiji, so framazoni potisnili verouk na ljudskih šolah, da ni več obližaten to se pravi, da otroci niso več dolžni obiskovati pouka v verstvu. Učni minister je izdal sicer ukaz, da morajo šolska vodstva oskrbeti prostore za pouk v verstvu tam, kjer bi to stariši dotičnih otrok zahtevali. Človek bi mislil, da bo framazona klika dovolila vsaj to mrvico pravice krščanskim starišem, ki jim jo je zagotovila v postavi. Kaj še. Tudi tu so si znali framazoni pomagati. Stariši ljudskošolskih otrok v Rimu so že v decembru in pozneje v januarju vložili prošnjo na pristojne oblasti, da naj se v smislu zakona njihovim otrokom odrede posebni prostori in posebne ure za verski pouk. — Rimski župan, velik framazon Nathan, je pa pustil prošnjo mirno ležati. Ko so pa vendar le bolj in bolj nanj pritiskali, naj vendar enkrat prošnjo reši, se je pa mož odrezal s tem, da je ukazal šolskim voditeljem, naj vpeljejo v posamezne razrede zapisnike, kamor se bodo zapisovali oni stariši, ki žele verski pouk svojim otrokom. To povelje je izšlo samo za to, da bi se upravičena prošnja rimskih starišev še bolj zavlekla, saj je imel Nathan pred seboj že tisoče podpisov takih starišev. Zdjaj pa pride še le najlepše. Ko so začeli nekateri voditelji po šolah naznanjati z okrožnicami po posameznih razredih, naj se stariši pridejo javiti za verstvo, kakor je bilo to v navadi prijaviti se za pouk v risanju ter petju, so pa dobili ukor, češ da za verstvo ne smejo nič objavljati v šoli potom okrožnic. Torej postava je tu, navodila so tu, le krščanski stariši ne smejo ničesar izvedeti o njih. Tako je tam, kjer vlada lažljivo svobodomiselnost. Na jeziku ima svobodo, namreč za se, v rokah ima pa verige, namreč za druge!

n Kam so šli milijoni? Naši čitatelji se še gotovo spominjajo, kako smo že takrat, ko smo poročali o potresni neizgodi v Messini, izrazili svoje dvome, bodo li vsi ti lepi denarci, ki se nabirajo za tamošnje nesrečno prebivalstvo, res kdaj videli mesto groznega potresa. Sedaj se, kakor vse kaže, naša tedanja bojazen žal uresničuje. Italija je sicer napravila že marsikak škandal s ptujim denarjem, zdaj pa prihaja na dan, da se je z darovi za Messino ravno tako zgodilo. Vlada je dogo prikrivala to nesnažno početje, naposled pa sta kralj in kraljica sama vso stvar odkrila. Napovedano sta se podala pred tednom v Messino, da si ogledata, kaj se je že storilo. Toda na svoje največje začudenje sta zazrla stare ruševine. Messina je sedaj, štiri mesece po potresu, prav taka, kakoršna je bila eno uro po potresu, da še hujsje je. Nesrečno prebivalstvo je kar drlo h kralju in mu tožilo, kako se uradniki ne brigajo prav nič, da nič ne delajo in se dajo celo podkupovati. Kralj je odgovoril: „Res je, res, prav nič se ni storilo, prav nič“. Kraljica pa je še pristavila: „Še hujsje je ko prej“. In ko se je kralju približal višji inženir, da bi ga spremljal, ga je kralj osorno zavrnil: „Vi pojte delat, pa bo bolje“. To je pripovedoval admiral, ki je spremljal kraljevo dvojico. Ta kraljeva sodba o „reševanju“ Messine se je hitro raznesla po vseh italijanskih listih in vlada si ne upa tega preklicati ali tajiti. Saj tudi ni možno kaj takega tajiti, ko pač lahko vsakdo na lastne oči vidi, da se ni res prav nič storilo. To kar so za ljudi sezidali, ne zasluži imena barake, to je le par desk skupaj zbitih, ki niso niti živalim primerne, kaj še le ljudem. Če pritisne enkrat vročina, je kuga neizogibna. Sedaj bo italijanska vlada postavila neko komisijo, ki naj vso stvar preišče. Menda se ni preveč bati, da bo vrana vrani oči sključala. Italijanski listi priporočajo tej komisiji, naj krivce pridno poišče in potem javnosti predloži račune, kam so šli vsi tisti milijoni, ki jih je Evropa poslala v porušeno Messino. Na vsak način nas čakajo torej še zanimivosti in pa dobra šola za bodočnost.

Zadnje vesti pravijo, da je italijanska vlada dala precejšen del milijonov, ki jih je inozemstvo Italiji darovalo za Messino, mornariškemu ministru na razpolago, da kupi vojno ladjo, ki jo zdaj zgradi ladjedelnica Ansaldo na „lasten račun“ in glede katere je vlada nedavno interpeliral „Avanti“.

n Cerkev se je pogreznila. Veliki petek se je pogreznila najlepša katoliška cerkev inovroclavska na Nemškem, cerkev sv. Marije, katero so postavili meščani šele pred desetimi leti in je veljala do malega milijon kron ter je bila okrašena z umetninami najboljših umetnikov poljskih. Nesreča se je zgodila ob 5. popoldne, ko je bila cerkev polna ljudi. Naenkrat se je zaslislalo pod zemljo silno bučenje. Ljudje so bežali iz cerkve. Nato se je pogreznila zemlja na levi strani cerkve kakih 15 metrov globoko, cerkev se je razpočila po sredi in leva

polovica je izginila popolnoma pod zemljo. Ljudje so se vsi rešili. Potem je bušila izpod zemlje voda in zalila celo cerkev nekaj metrov visoko. Drugega dne se je pogreznila še druga polovica cerkve do strehe. Voda je zalila tudi okolico. Za cerkvijo se je pogreznilo župnišče, nova stavba v romanskem slogu. Tudi poosednjih ulicah so se pričele pogrezati hiše, ali so se pa naredile v zemlji globoke odprtine in voda zaliva okolico. Prusko ministrstvo je takoj poslalo nekega izvedenca v Inovroclav, ki se je izrekel, da je večji del mesta izgubljen. Inovroclav, mesto med nemškimi Poljaki, šteje 26 tisoč prebivalcev.

n Blagopokojni Anton Bezek, bivši učitelj na Gocha, ki se je nedavno po daljšem hiranju preselil v večnost, je bil svojčas tudi učitelj v Dolini in v Borštu. Naj počiva v miru!

n Osebna vest. — Dr. Josip Mantuani, varuh c. k. dvorne knjižnice na Dunaju, je imenovan za varuha kranjskega deželnege muzeja.

n Wieser pojde? — Kakor poročajo goriški listi, je tamošnji načelnik postaje državnega kolodvora Wieser premeščen v Bad Gastein. Goriški Slovenci gotovo ne bodo za njim žalovali, posebno pa ne slovenski uslužbenci na kolodvoru, katere je Nemeč Wieser ob vs. ki priliki rad stiskal.

n Što čutiš, Srbine tužni, to znano pesem so vladni organi prepovedali peti tudi „Ljubljanskemu Zvonu“. — Ko so to pesem peli na veselici v Kobaridu, se je mnogo častnikov demonstrativno odstranilo. — No smešno je, da se tudi v tako nedolžni stvari išče veleizdaja.

n Zahvala cesarju, ker se je ohranil mir. Na belo nedeljo dopoldne se je zbrala nad 60 tisoč broječa množica dunajskega prebivalstva pred cesarskim gradom Schönbrunnom. Policija je morala ob pol 10. uri zapreti vsa vrata v ces. park. Navzoča so bila razna društva z zastavami. Na določenem prostoru so se zbrali dunajski občinski zastopniki. Dr. Lueger je v svojem nagovoru izrekel vladarja zahvalo, da je ohranil mir. Cesar je odgovoril: „Od mladosti sem navajen slišati, da ob vsaki izredni priliki glasneje bijejo srca Dunajčanov. Veselim se tudi danes vašega čestitanja. Resni trenutki so minuli, ponosen pa sem, ker sem videl rodoljubno požrtvovalnost vsega prebivalstva v državi in pripravljenost armade v branitev domovine in miru. Zahvalim se vsem za izkazano zvestobo in udanost!“

Nepopisna navdušenost je zavlada med množico, ki je zapela cesarsko pesem.

n Slovensko glasbeno društvo „Ljubljana“ v Ljubljani kaj lepo napreduje. Na belo nedeljo je priredilo društvo štiri ure trajajočo zabavno pevski večer v veliki dvorani hotela „Union“. Vse kritike so polne hvale za „Ljubljano“. Društvo bo štelu kmalu nad sto pevcev in pevk.

n Obsojen na smrt je bil te dni morilec gališkega namestnika Potočkega dijak Sicinski. Obravnava se je vršila pred deželnim sodiščem v Lvovu. Porotniki so sklenili tudi v tem slučaju podpisati prošnjo na sodni dvor, naj obtožena priporoči milosti vladarja.

n Javni shod v Podgori pri Gorici sklicuje krščansko socialno delavstvo na nedeljo 25. t. m. ob 3 in pol popoldne v dvorano g. Breganta. — O delavskem zavarovanju in strokovni organizaciji poroča g. dr. Krek, o položaju delavstva pa tovariš Jeriha iz Vevč.

n Pravico javnosti je priznalo ministrstvo za uk in bogočastje prvemu in drugemu razredu ženskega liceja zavodov šolskih sester „Notre Dame“ v Gorici.

n Velik požar je nastal vsled velikonočnega streljanja v Št. Jurju na Štajerskem. Ko je na velikonočni pondeljek nek domač deček streljal, so odletele iskre v slamnato streho, ki se je takoj vnela in je velik ogenj upepelil 5 gosp. poslopij.

n Pariške cerkve so vse bile o velikonočnih praznikih polne. Tudi so bile na veliki petek v Parizu vse mesnice zaprte. — Framazona propaganda torej ne more tako lepo napredovati, kakor so si morda na prvi mah mislili. Francosko ljudstvo v globini srca ni proti veri, deželo delajo brezversko le oni judje in framazoni, ki so sedaj na krmilu. Izmed 100 pogrebov jih je sedaj 18 civilnih, prejšnja leta jih je bilo več. Isto velja o civilnih porokah.

n Okna so pobili v knezoškofijskih zavodih in v telovadnici v Št. Vidu nad Ljubljano. Orožništvo je nekaj teh tičkov že prijelo. Surovost so zagrešili, kakor je bilo že pričakovati, „Sokoli“, vzgojeni v duhu svobodomiselnosti. Zanimivo je to, da so napovedali tamošnji „Sokoli“ za prihodnjo nedeljo veselico, v kateri bi igrali igro „V Ljubljano jo dajmo“. Sedaj so pa vzeli orožniki že dva izmed njih v Ljubljano. Oba bi bila morala nastopiti v igri, pa so ju že prej spravili v Ljubljano.

n Proti praznovanju 1. majnika so se izrekle delodajavske zveze severne in srednje Nemčije ter zaprte, da odpuste vse delavce, ki bi praznovali 1. maj.

n V katoliško cerkev se je povrnil krivoverski „starokatoličan“ vikar Rossa na Českem.

n Glede obiskovanja ljudskih šol čitamo v zadnjem „Slovenskem učitelju“ pametno misel. Tam piše nek učitelj: Po § 17 deželnih šolskih zakonov na Kranjskem se začne „dolžnost v šolo hoditi z izpolnjenim šestim letom. Ta paragraf naj bi se za kmečko

šolsko dečo olajšal. — Šesto leto starosti je mnogo prezgodnje za začetek šolskega pouka na deželi. Pustimo, naj se otroci razvijajo predvsem telesno, naj dobe dovoljno množino predstav, potem jih še le silimo v šolo. To lahko potrdimo učitelji iz skušnje, da otroci ki so telesno slabotni, tudi duševne svežosti nimajo; obratno pa telesno krepki in razviti — prav dobro napredujejo. Ne krajšati šolske dobe od zgorej, ampak od spodaj! Moj nazor je ta: Šolsko leto na kmetih se začne naj na kmetih z osmim starostnim letom in trajaj do štirinajstega leta; ponavljajna šola pa naj odpade.

n Avstrijska zbornica se zopet snide dne 27. t. m.

n Cesarjeva zahvala je izšla v posebnem armadnem povelju. Cesar je izrekel pohvalo zlasti rezervistom, potem pa poveljnikom in vsemu moštvo sploh. Službena doba v Bosni se vsem dvojno zaračuna, tudi v penzijo, kdor ima pravico do nje.

n Katoliško bukvarno snujejo v Gorici. Tako poroča „Amico“.

n Velika javna telovadba goriških in notranjskih telovadnih odsekov S. K. S. Z. „Orlov“, bode dne 30. maja na Binkoštno nedeljo v Vipavi.

n Nemški cesar v Benetkah. Nemški cesar Viljem se je pripeljal preko Inomosta, Verone in Padove v sredo po praznikih v Benetke. Cesar je bil v spremstvu svoje soproge cesarice Avguste in enega princa. Sprejem je bil precej hladen. Cesar se je potem peljal na jahti „Hohenzollern“ dalje na Krk.

n Čemu ta knjižnica? V „Edinosti“ iz dne 20. t. m. beremo, da namerava s početkom maja liberalno akademično društvo „Istra“ ustanoviti svojo tretjo ljudsko knjižnico in sicer v Boljuncu. Čemu neki to? Kolikor nam je znano, imajo Boljuncani že svojo dobro urejeno knjižnico. Morda pa gg. akademikom ni prav, da je ta knjižnica v dobrih rokah in se jim zdi potrebno širiti tudi v Boljuncu svojo liberalno „prosveto“.

n Črnogorski prestolonaslednik Danilo je v nedeljo zjutraj prispel v avtomobilu v naše mesto ter je ob 4. uri in 7 minut popoldne z železnico odpotoval z Benetke. Prestolonaslednika je spremljal polkovnik Popović.

n Nabor novincev v nabornih okrajih Sežana, Podgrad in Komen se bo vršil še le 3. in 4. oziroma 7. in 8. ter 11. in 12. junija t. l.

n Nov Lloydov parnik spušen na morje. V terek zjutraj so v arsenalu avstr. Lloydja spustili na morje tam zgrajen parnik „Linz“ v navzočnosti deputacije občinskega zastopstva v Lincu in več dostojanstvenikov avstr. Lloydja. Novi parnik bo vozil na Grško in Turško. Nosi največ 6700 ton, vozil bo 11 milj na uro.

n Nova odkritja v svetovnoznani postojnski jami. V sredo, 7. t. m. je šlo v namen raziskovanja več udov jamske komisije v do sedaj še neznan del „Nadvojvoda Ivanove jame“, ki je 1600 m dolg ter poln najlepših kapnikov, in se hoče umetnim potom v kratkem otvoriti občinstvu. Med večurno ekspedicijo in po premaganju nestetih nevarnosti, se je hrabrim raziskovalcem posrečilo odkriti celo vrsto bajnih, dolgih, stranskih in navpičnih hodnikov. Pripravljajo se še nadaljna odkritja.

n Naša vojna mornarica je priplula minoli teden v Pulj, kjer vpoklicane mornarje rezerviste izkrcajo in odpuste. Graški listi poročajo, da je vojna mornarica poklicala 10 tisoč rezervistov. Mornarica da je bila vsa popolnoma mobilizirana. Cesarsko povelje je izšlo 15. marca in 23. marca so bile vse ladje že pripravljene za boj.

n Enoletni prostovoljci bodo morali plačevati od sedaj naprej višjo takso, namreč celih 448 K. Vzrok splošna draginja živil in obleke.

n Postajica pri sv. Ani na progi iz Trsta proti Herpeljam v bližini tržaškega pokopališča se bo sedaj vendar enkrat povečala in otvorila tudi osebnemu prometu. S tem bo ljudem v tamošnji okolici zelo vstreženo. — Dotični načrti so izloženi na mestnem magistratu (III. nadstr.) do 3. maja.

n Smrt pod vlakom. Vlak, ki vozi ob 10. uri zvečer skozi mesto, je povozil minolo soboto na obrežju Grumula nekega 19 letnega Frančiška Bajca iz Trsta. Kolesa so mu odtrgala obe roki in truplo grozno razmesarila. Ne ve se prav, je li to bila nesreča ali pa samoumor.

Iz okolice.

n Iz Katinare. — Umril je na Katinari cerkveni starešina ali ključar Ivan Š a h a r (Žagar) v 68. letu starosti. — Bil je skrben družinski oče, priden in delaven gospodar na svojem posestvu, pobožen in zvest cerkven ključar. Udano in potrpežljivo je prenašal dolgo bolezen, ki mu je s smrtjo sicer odvzela cerkvene ključe, toda kakor upamo odprla nebesa. N. v m. p.!

n Novo slov. kat. izobraževalno društvo v okolici. Mi gremo naprej, naša sveta ideja se vedno bolj širi tudi med okoličani. Pretečeno nedeljo se je vršil namreč na Katinari sestanek z namenom, da se ustanovi za katinarsko faro slov. kat. izobraževalno društvo. Vredno se nam zdi omeniti ob ustanovitvi tega novega društva, to, da je misel za izob. društvo katinarsko izšla iz mladeničev samih. Vidi se,

da okoličani sami počasi prihajajo do spoznanja, da postaja dušna hrana, ki jim je nudi razni osrečevalni in rojeni narodni voditelji v obliki pevskih ali bolje pivskih in plesnih društev, neprebavljiva. Duša okoličanova si je zaželela prave izobrazbe. Te mu mora pa nuditi le društvo, ki je zidano na trdi podlagi krščanstva. Skoro verjeti nismo mogli, da je mogoče ustanoviti v katinarski fari izobraževalno društvo, ker smo znali, kakšen duh vlada v enem delu te fare in kako se zlasti iz Lonjerja ven v gotovem političnem smislu terorizira ljudstvo. Tega sestanka se je udeležilo razum obilo domačinov tudi svetoivansko izobraževalno društvo korporativno. Udeležence je pozdravil načelnik pripravljalnega odbora g. Lovrenc Čok. Nato je razložil pomen in namen slov. katoliških izobraževalnih društev svetoivanski kaplan g. A. Čok. Napovedujoč nasprotovanja in zasmehovanja od strani sovražnikov, je pozval navzoče, naj se tesno oklenejo ustanovljajočega se društva. S pravo krščansko izobrazbo bodo sovražniku nee kljubovali, ampak ga tudi premagali. G. Lovro Čok je še prebral pravila, katere se predložijo pristojni oblasti v potrjenje. Potem ko je domači g. župnik J. Stržinar navdušil navzoče s krepkimi besedami za novo društvo, smo se polagoma razšli z zavestjo, da je uložen zopet nov kamen v zgradbo naše krščansko-izobraževalne organizacije na tržaškem ozemlju.

Iz Istre.

Iz Doline. — Nemila smrt nam je pokosila dobrega moža, skrbnega in varčnega gospodarja ter uglednega krčmarja. Po kratki bolezni je umrl za pljučnico previden s svetimi zakramenti g. Ivan Slavec. Pokojni je bil vseskoz našega mišljenja, res dober krščanski mož. Kot krčmar ni nikdar dovolil, da bi se v njegovi gostilni klofalo ali nesposobno govorilo. Še na veliko nedeljo se je pogumno postavil in nasprotnikom zavezal jezike. Da bi imel v tej reči veliko posnemovalcev!

Kar si je vedno želel in prosil, je tudi res prejel, namreč milost srečne smrti. Litanijske umirajočih je spremljal z navzočimi še do zadnjega zdihljaja. — Na belo nedeljo smo spremljali pokojnika k zadnjem počitku. Pogreb je bil veličasten, udeležba zelo velika. Pokojnik je bil star še le 44 let, zapustil je vdovo in štiri male otročiče. — Naj v miru počiva!

Običajno predavanje bo v nedeljo. Nasprotnikom svetujemo, naj jenjajo čenčariti po „Edinosti“ in „Nar. del.“ Sicer bomo lahko odgovarjali, saj tvarine ne manjka. Kdor ima maslo na glavi naj ne hodi na sonce.

Splošno razsaja sedaj po Dolini huda bolezen. Imamo nenavadno veliko število bolnikov in mrličev.

Okičevo kopalništvo in zdravilišče so pa spremenili v — gostilno, tako da se bodo ljudje kopali od znotraj mesto od zunaj. Za to spremembo članov seveda še prlašali niso.

Cerkveni vestnik.

c Ženska Marijina družba Kristus je zmagal nad temo, grehom, in smrtjo. Njegove božanske resnice so zasvetile človeku na njegovo zemeljsko pot, v njegovi milosti se razsvetljen in preroben upira slabostim in napastim, smrt mu ni več strašna, ker ona povede ga enkrat v boljše življenje. Te resnice predočujejo se nam kaj lepo v igrokazu „Zmaga sv. križa“, ki je bil vpriporjen dne 12. in 18. t. m. na našem družbinem odru. Živimo v času pokristjanjenja Slovencev in sosednih narodov. V samostanu škofjeloškem vzgajajo se v krščanstvu deklice plemenitih družin. Luč krščanske vere se vedno bolj razširja, izginja nevednost in vražarstvo. V gojenkah deluje čimdaljebolj milost in rodi svoje sadove v krščanskih čednostih. Slavina umira že vesela mučeniške smrti, prebodena od lastne sestre Vande, se poganke. A tudi to zmore milost. Da se krstijo in žrtvuje se za svojo sovražnico. Zastonj so bili vsi hudobni naklepi poganske duhovnice. Preklinjajoča svoje slabotne bogove zada si slednja smrt. Žva podoba ob koncu nam predočuje glavno misel igre: „Zmago sv. križa“. Posamezne vloge so še precej težavne — posebno ona Vande in poganske duhovnice. A naše diletantije bile so kos svoji nalogi. Ob majhnem ozkem odru in ob revnih tehničnih sredstvih, ki so nam na razpolago, ne more se kaj več zahtevati. Ko pridemo do večjih prostorov in prostornejšega odra bodete že videli, kaj premore — „slovensko dekle“. Te dni od srede naprej do nedelje ima naša družba duhovne vaje. Vodi jih č. o. Alojzij Žužek J. dr., superijor v Ljubljani. Pričakujemo obilnih sadov in dušnega napredka. V to nam pomagaj Marija Milostljiva.

c Prvo sv. obhajilo je prejelo minolo soboto 78 dečkov državne nemške ljudske šole pod vodstvom svojega kateheta č. gosp. Brunona Kratzig-a in sicer v kapelici jezuitov via Molin grande.

c Kanonična vizitacija in sv. birma. — Zadnjič je pod tem naslovom pomotoma izostalo, da bo kanonična vizitacija in sv. birma tudi na Tinjanu in Plavju in sicer dne 22. junija t. l.

c Družba sv. Petra Klaverja v prosep afriških misijonov obhaja jutri dne 25. t. m. praznik svoje zaščitnice Matere božje, dobre ga sveta. Ob 6 in pol zvečer ima v cerkvi novega sv. Antona veleč. g. Dr. Vattovaz slavnostno pridigo, na kar sledi sv. blagoslov. Vabijo se vsi pospeševalci afriških misijonov.

c Procesija sv. Marka se vrši jutri ob 7. uri iz stolnice v cerkev Starega svetega Antona.

KOLENDARČEK:

Mali traven — April.

24. **Sobota:** Jurij, muč. Zgod. kol.: * Arnold, hrv. pisatelj l. 1854. Začetek rusko-turške vojske l. 1871. Poroka Franca Jožefa I. z Elizabeto l. 1854.

25. **Nedelja:** 2. povelik. Marko, evang. Zgod. kol.: + Celzij, astronom leta 1744. + Torquatto Tasso l. 1595.

26. **Ponedeljek:** Klet, pap., Marcepap. Zgod. kol.: + pesnik Dragotin Kette l. 1899.

27. **Torek:** Peregrin, duh.; Anastazij, p. Zgod. kol.: * Morse, izumitelj brzojava l. 1791.

28. **Sreda:** Pavel od križa, Robert, opat. Zgod. kol.: Napoleon prvič v Ljubljani l. 1798. * Fran Levstik l. 1831.

29. **Četrtek:** Pavel, muč. — Zgod. kol.: + Schulze-Delitsch, ustanovitelj združništva.

30. **Petek:** Katarina Sij. dev., Marijan muč. Zgod. kol.: Napoleon se proglasi za francoskega cesarja l. 1804. + Nadvojvoda Karl l. 1847.

Veliki traven — Maj.

1. **Sobota:** Filip in Jakob, ap. Zgod. kol.: * Rudolf Habsburški l. 1218. Češki komponist Ant. Dvoržak l. 1904.

Vreme spremenljivo. Svetega Jurija luža, o kresu suša.

Ziskovine za čč. župne urade priporoča

Prodajalna „Kat. tisk. društva“

v TRSTU ulica delle Poste 9.

Dosedaj so na novo natisnjene in je udobiti sledeče:

Dnevnik; Fides Matrimonii; Fides Mortis; Fides Nativitatis et Baptizma; Izkaz premen. in stalnih najemščin; Izkaz glavnice; Izkaz hranilnih vlog; Izkaz ustan. sv. maš; Nota v smislu „Ne temere“; Nota za ženine in neveste; Liber intentionum; Liber Baptizatorum; Liber Copulatorum; Posnetek računa; Račun; Testimonium status liberi; Testimonium denuntiationum matrimonialium.

SVOJI K SVOJIM!

SVOJI K SVOJIM!

Uljudno naznanjam sl. občinstvu, č. duhovščini, p. n. učitelstvu, krajnim šolskim svetom in šolskim vodstvom, kakor tudi raznim čitalnicam in ljudskim knjižnicam, da sem preskrbel svojo

— KNJIGOVEZNIČO —

z vsem potrebnim da lahko izvršujem vsa dela od priprostih do najfinjših. Posebno solidno in ceno vezanje knjig za šolske, ljudske in zasebne knjižnice ter čitalnice. — Vežanje in prevezanje misalov, raznih zapisnikov, hranilnih in drugih knjig, ter izvrševanje raznih del, ki spadajo v knjigoveško stroko. Zunanja naročila izvršujem solidno in točno.

ANTON REPENŠEK, knjigovez

TRST — Ulica Cecilia št. 9. — TRST.

KUPUJTE

„Užigalice v korist obmejnim Slovincem“

in kolek v isti namen. — Oboje je dobiti v prodajalni „Katoliškega tiskovnega društva“ v Trstu, ulica delle Poste 9.

Slovenec KONRAD SKAZA,
delavnica za vsa cerkvena dela

v St. ULRICH, Gröden (Tirolsko) se najtopleje priporoča za vsa cerkvena dela. Velikanska zaloga sv. razpel. Novi zanimivi slovenski ceniki zastonj in franko. Postrežba solidna in hitra.

Prodajalna

katoliškega tiskovnega društva
v TRSTU

se priporoča v nabavo spovednih in obhajilnih listkov za velikonočni čas.

NAROČAJTE „ZARJO“

Kjer eden ne zmore naročnine, naj se jih naroči več skupaj.

Kupite čevlje

pri poštenem slovenskem čevljarskem mojstru

Josipu Stantič

TRST — ulica Rosario št. 2 — TRST

(pri cerkvi sv. Petra v starem mestu.)

Ta mojster vam postreže po domače, z najboljšimi čevlji in po nizki ceni.

ZALOGA

likerjev v sodčih in butilkah

JAKOB PERHAVC

TRST — Via delle Acque — TRST

Veliki izbor vsakovrstnih najfinejših in starih vin v buteljkah.

Postrežba točna. — Cene zmerne. — Se priporoča svojim rojakom za naročbe bodisi na debelo ali na drobno za razne slavnosti, poroke, krste, družinska pogoščenja itd. — Za poletni čas se priporoča malinovec in tamarindo.

NOVO POGREBNO PODJETJE

Pisarna in prodajalna Via Vincenzo Bellini št. 13.

Telefon 14-02. (poleg cerkve sv. Antona Novega) Telefon 14-02

Zaloga oprave ulica Massimo d'Azeglio št. 18.

Prireja pogrebe od najprostejše do najelegantnejše vrste v odprtih, kakor tudi v s kristalom zaprtih vozovih.

Ima bogato zalogo vseh potrebščin za mrliče, kakor: kovinaste in lepo okrašene lesene rokave, čevlje, vence in umetnih cvetlic, kovine, porcelana in perl.

Bogata zaloga: Voščene sveče. Cene nizke, da se ni bati konkurence.

Za slučaj potrebe se uljudno priporočajo: HENRIK STIBEL in drug.

LJUDSKA POSOJILNICA IN HRANILNICA

za tržaško občino pri Sv. Ivanu pri Trstu.

Podurad v Trstu, ulica delle Poste 9. Telefon 2110

Sprejema hranilne vloge od vsakega in jih polmeseč obrestuje po **4 1/2%** in na 60 dnevno odpoved po 4 3/4% Rentni davek plača hranilnica sama

Za varnost vlog jamčijo udje posojilnice, katerih je sedaj okrog 400, solidarično z vsem svojim premoženjem v znesku nad tri milijone kron. Posojila daje le svojim člano in sicer na poroštvo po 5 1/4% in na vknjižbo po 5 1/4%.

Uradije se v glavnem uradu pri sv. Ivanu vsak delavnik od 5—7 ure zvečer in ob nedeljah od 11—12. ure dopoldne, v poduradu vsak delavnik od 8—11. ure dopoldne in od 3—4 in pol ure popoldne.

Načelstvo.

Prodajalna KATOLIŠKEGA TISKOVNEGA DRUŠTVA

— v TRSTU, ulica delle Poste št. 9. —

Ima na razpolago razne molitvenike v slovenskem, nemškem in laškem jeziku, podobe male za darilo in velike za okvir, svetinje, rožne vence, kipe in križe raznih velikosti in cen iz kovine in lesene, različni papir pismeni in pisarniški, razni ovitki, šolski zvezki, vse pisarniške potrebščine, trgovske knjige, notici i. t. d., i. t. d.

:: Častito duhovšično opozarjamo posebno ::

na našo zalogo voščenih sveč prav po tovarniški ceni in sicer: pristno voščene kg á K 5.—, I. vrste „Il Santo di Padova“ kg á K 4.40, II. vrste kg á K. 2.40, okinčane sveče kg á K 3.40, ekonomične sveče kg á K 1.40. Odpadki sveč se sprejemajo in plačujejo po kakovosti. V zalogi je kadilo (virh) á kg K 1.20, 2.—, 2.40 ter oglje za kadilnice á kg K 2.—. Stekla za večno luč, stenji za večno luč, vrvica za prižiganje na kilo, ali v zavitkih, prižigalniki (kajfeži) povoskano platno za altarje, tiskovine za čč. župne urade dobijo istotam.

Sprejemajo se knjigoveška dela po zmerni ceni. Preskrbi se okvirje za razne slike. Razpolagamo z vzorci. Slike: Prešerna, Gregorčiča, Vodnika in Slomška v lepem okvirju á K 7.60. Podoba papeža Pija X v pozlačenem okvirju za K 20.—. Sveče za domačo rabo á 3, 4, 5 in 6 v zavoju ter svečice zvitkih in za božičnice so vedno v zalogi. — Preskrbimo ovitke z poljubnim naslovom.

Obilno obiska in naročil prosi

„Katoliško tiskovno društvo“ v Trstu.

Dobava cerkvenih oblačil in

cerkvenih potrebščin vsake vrste.